

SUURED LOOD DELFI

29.05.2021, 15:00

Kunstnik Reet Kalamees — naine, keda jagub igale poole: sageli arvatakse, et mul on nimekaim!

Toimetas: Triin Tisler

Naistekas.ee peatoimetaja

FOTO: ERAKOGU

Imelisi ingleid maaliv kunstnik Reet Kalamees on terve oma teadliku elu tundnud huvi vaimse maailma vastu ja tema inspiratsioon tuleb suuresti sellest nähtamatust maailmast.

“Ma sageli asun maalima ilma ühegi konkreetse kavatsuseta, ma lihtsalt hakkam lõendil vävidega mängima, neid järjest lisades ja ühel hetkel ma näen, kes hakkab sealt välja tulema, siis aitan sellel lihtsalt esile tulla,” räägib ta. Lisaks armastab ta väga unenägusid ja unenäomaailma ning unes lennata, mida ta on maalinud ka oma piltidesse.

Esimesed inglid sai maalitud kooliustele

Kalamees meenutab, et armastas väga joonistada juba lapsepõlves – see oli üks tema lemmiktegevusi. “Ma võisin tundide kaupa joonistada, see pakkus kuidagi võimaluse minna täielikult oma maailma ja lasta fantaasial lennata. Ma mäletan, et lapsena ma tegin koguni omalaadi raamatuid - kirjutasin jutud sisse ja tegin pildid juurde. Raamatud ise olid sellised väiksemas formaadis ja niidiga kinniõmmeldud. Päril huvitav oleks, kui saaks neid “raamatuid” nüüd näha, aga kahjuks ei neid minu teada pole alles, vähemalt mina ei ole neid leidnud,” räägib ta.

Ka koolis olid tema lemmiktunnid just kunstitunnid, kuid ainus koht, kus ta kunsti on õppinud, on lapsena Tartu Lastekunstikoolis maaliõpetaja Silvia Jõgeveri käe all. “Kooliajast meenub mulle veel üks lahe seik. Meie koolis (siis kandis see nime Tartu 5. keskkool) oli meil joonestamise õpetajaks täiesti kordumatu isiksus Henn Tiivel. Olgu öeldud, et minu kooliaeg oli sügaval nõuka ajal ja ma sain temalt austavaks ülesandeks maalida kooli sissepääsu juures olevate laiade klaasuste peal rahutuvid. Nõukaajal olid need ühed väga olulised ja patriootlikud linnud, rahu sümbolid, peaaegu sama olulised nagu sirp ja vasar. Ja ma mäletan, et nende rahutuvide nahka läks kogu mu talvine koolivaheaeg. Sest ukсед olid suured ja linnud ei tahtnud ennast kergesti kätte anda. Ja alles tagantjärele on mul tulnud sügavam taipamine, et tegelikult olid need ühed esimesed inglid, keda ma olen maalinud, sest tuvisid nad meenutasid üsna vähe,” leiab ta nüüd seose.

Kui lapsepõlv sai läbi, Kalamees kauges joonistamisest, sest huvimid oli palju ja elu tuli vahele. Ta jõudis olla neli aastat Hermaküla stuudios ja lõpetas selle koos Hannes Kaljujärve, Jüri Lumiste ja mitmete teistega. Aga samas ta ei tundnud, et tahakski teatrisse jääda. Ta tahtis oma hinge harida ja selleks läks ta Tartu Ülikooli õppima eesti keelt ja kirjandust. Oma lõputöö kirjutas ta just Hermaküla stuudiost. “Õpetajana pole ma kunagi töötanud, küll aga lühikest aega raamatukogus ja siis asusin kohe tööle turismindusse. Olen olnud Tartu esimeste turismibüroode sünni juures, kirjutanud väriseva käega läbi mitmete kopeerpaberite lennukipileteid. Esimesed kliendid küll alguses kahtlesid, kas nende piletitega lastakse lennukitesse, aga lasti küll. Turismivaldkonnas olen väikese koormusega veel tegev. Sageli inimesed arvavad, et Tartus on kaks nimekaimu, kaks Reet Kalameest - üks, kes on turisminduses ja teine on see kunstnik. Ja siis ma lahkesti seletan, et see kõik olen mina. Üks ja ainuke,” räägib ta. Ja siiani on tema jaoks olnud oluline olla tegev nii materiaalses maailmas kui ka paralleelselt vaimses maailmas. Kalamees sõnab, et tema jaoks üks tasakaalustab teist ja suures plaanis on nii, et me oleme ikkagi tulnud kogema seda elu selles konkreetses kehas ja ta soovib kogeda erinevaid kogemusi.

Nähtamatu maailm saab lõuenditele

Paralleelselt argieluga on kogu oma teadliku elu Kalamees tundnud huvi energiamaailma vastu. “Teatristuudio ajal tõlkis Hermaküla meile Castaneda raamatuid, tegime regulaarselt joogat. Hiljem olen tudeerinud Silva meetodit, reikit, vabastavat hingamist, šamanistlikke praktikaid, Access Consciousnessi ja palju muud. Ma olen aastakümneid täitnud oma hinge ja vaimu minuga haakuva õpetuste ja energiaga,” räägib ta ja lisab, et ühel hetkel, kui kogu vaba ruum temas sai täidetud, hakkas ta seda energiat endast välja laskma.

Kalamehe puhul hakkas see väljendumine maalide kaudu. Ta selgitab, et toob nähtamatu maailma nähtavale oma lõuenditele nii nagu tema seda sisemiselt näeb, tajub ja vastu võtab. Energiana ja tundena läbi värvide.

“Iga kunstniku taju ja käekiri on erinev. Mina ilmselt olen üsna omamoodi kunstnik, kes pole eraldi kunsti õppinud ja toetun oma maalides vaimsele maailmale. Minult küsitakse sageli, miks sa maalid ingleid ja valgusolendeid. Ma tunnen, et ma ise ei valinud seda, nemad valisid mind kanaliks, mille kaudu nähtavaks tulla, olen tundnud nendega alati tugevat sidet. Esimese õlimaali ma tegin 13 aastat tagasi. Ja praeguseks on mul olnud kümneid näitusi,” räägib ta.

Ma olen aastakümneid täitnud oma hinge ja vaimu minuga haakuva õpetuste ja energiaga.

Kogu selle kogemustepagasi juures pole aga loomekriisi ette tulnud. Kalamees selgitab, et armastab õlivärve, aga vahepeal on tore ka mängida akrüülvärvidega ja lasta fantaasial voolata, see pakub vaheldust. “Maalimise puhul on minu jaoks oluline, et ma oleksin kõrges sageduses ja mu analüütiline meel on pandud puhkama. Maalimine on minu jaoks meditatiivne tegevus, ma liigun maalides üliteadvuse seisundisse ja viibin omas maailmas. Maalides ma olen ühenduses oma jumaliku olemusega,” sõnab ta.

Maalimine on teraapiline tegevus

Kalamees soovib maalimist ka teistele, sest tegu on väga teraapilise tegevusega, mis toob sind hästi kohale praegusesse hetke. See on oluline kohalolemise õpetaja. Enamiku inimeste puhul pole maalides lihtsalt võimalik keldrata oma tavamõtteid, see lubab lülituda täiesti teisele lainele. Ta sõnab, et paljud inimesed arvavad, et nendes ei ole loovust, aga see on vaja lihtsalt üles leida ning peab ühtlasi ka oma missiooniks hakata korraldama loovuse äratamise ja kunstiteraapia töötubasid.

Maalimine sobib nii hea kui halva tujuga. Kalamees toob välja, et üks tema lemmikkunstnikke Rassouli rääkis ühel koolitusel Los Angeleses, et tema jaoks pole vahet, kas ta maalib hea või halva tujuga - kui tal on hea tuju, siis ta naudib maalimist niikuinii. Kui tal on halb tuju, siis kohe kui ta võtab pintsli kätte, hakkab tuju paranema. "Minuga täpselt samamoodi, kui sul isegi ei ole kõige parem meeleolu, siis maalima asudes see on kiiresti muutetav. Oluline on, et su sagedus oleks võimalikult kõrge," nendib ta.

Maalides ma olen ühenduses oma jumaliku olemusega.

Spirituaalne kunst

Reet Kalamees sõnab, et teda köidab kõige enam looming, mis on sündinud läbi vaimse maailma ühenduse ja toetuse, spirituaalne kunst. "Tänu sellele olen ma enda jaoks leidnud olulise väljundi, kuidas jagada inimestega seda, kuidas mina tajun ja näen nii nähtavat kui nähtamatut maailma. Läbi oma maalide ma soovin tuua rohkem valgust ja lootust. Just koroonajal olen korduvalt tajunud seda kollektiivset hirmu ja kokkutõmbumist, mis inimestes on üles kerkinud. Ja olen paar korda korraldanud aktsioone, kus jagan Facebookis oma maale ja pakun inimestele võimaluse kaasa tunnetada ja anda maalidele nimesid. Seda just selleks, et nad saaksid hetkeks välja sellest energiast, kus keegi just praegu on kinni jäänud," räägib ta ja sõnab kokkuvõtvalt, et maalides on ta õnnelik.

Reeda pilte saab näha tema kodulehel <https://www.angellaria.com> ja tema kodugaleriis Tartus, Tammelinnas. Juunikuus saab Reet Kalamehe maale näha näitusel Tartu Jaani kirikus.